

Sygn. akt IV Ka 463/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski
Protokolant:	Ewa Ślemp

przy udziale Karoliny Borowiec-Kołaczyńskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej del do. Prokuratury Okręgowej
po rozpoznaniu w dniu 21 września 2018 roku

sprawy M. B.

syna E. i E. z domu P.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego z art. 284 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu

z dnia 28 marca 2018 roku, sygnatura akt II K 692/17

I. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. z Kancelarii Adwokackiej w W. 516,60 złotych tytułem kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV ka 463/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem M. B. uznany został za winnego, że w dniu 28 czerwca 2014 roku w W., woj. (...) dokonał przywłaszczenia powierzonego mu mienia w postaci telefonu komórkowego marki N. (...) o wartości 600 złotych czym działa na szkodę J. Z., to jest za winnego popełnienia czynu z art. 284 § 2 kk i za to na, na mocy powołanego przepisu wymierzono oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrok powyższy zaskarżył obrońca oskarżonego zarzucając:

1. obrażę prawa procesowego, tj. zasady in dubio pro reo wyrażonej w art. 5 § 2 kpk, poprzez nierozstrzygnięcie wątpliwości, co do sprawstwa oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu na jego korzyść, mimo że istniejące w tej kwestii poważne wątpliwości, w pełni za tym przemawiały,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę skarżonego wyroku, przejawiający się w uznaniu, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w pełni potwierdził sprawstwo oskarżonego w zakresie czynu przypisanego mu skarżonym wyrokiem, podczas gdy wszechstronna i wnikliwa analiza materiału dowodowego sprawy, wnioski takie wykluczała,
3. rażąco niewspółmierność orzeczonej względem oskarżonego M. B.

kary do celów, jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej.

Mając na uwadze powyższe uchybienia, na podstawie art. 437 § 1 kpk wniósł o: - zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu przypisanego mu skarżonym wyrokiem lub też o orzeczenie względem niego kary w łagodniejszym wymiarze z zastosowaniem mechanizmu przewidzianego przez art. 37a kk, 5.

- ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Wałbrzychu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył:

Odnoszenie się do zarzutów apelacji należy uznać za przedwczesne. Powyższe wynika z faktu, iż Sąd I instancji dopuścił się na tyle ważkiego uchybienia prawa procesowego, że musiało to skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

I tak, z treści art. 353 § 3 kpk wynika wprost, że doręczając oskarżonemu pozbawionemu wolności, którego obecność na rozprawie nie jest obowiązkowa zawiadomienie o terminie rozprawy, należy pouczyć go o prawie złożenia wniosku o doprowadzenie go na rozprawę - w terminie 7 dni od daty doręczenia tego zawiadomienia.

Analizując akta sprawy w zakresie przedstawionym przez Sąd I instancji odpisu takiego pouczenia odnaleźć nie sposób, choć z potwierdzenia odbioru doręczonego do Aresztu Śledczego w W. wynika, że pouczenie (o nieznannej treści) doręczono oskarżonemu wraz z wezwaniem na rozprawę (por. k.165). W tej sytuacji Sąd Okręgowy korzystając z systemu Sędzia 2 wydrukował kopię omawianych wyżej dokumentów (por 255-256), w tym pouczenie doręczone przez Sąd Rejonowy w Wałbrzychu M. B..

Lektura owego pouczenia doprowadziła do stwierdzenia, że nie zawiera ono jakiegokolwiek informacji o treści art. 353 § 3 kpk. Podobnego zdania był być może i Sąd I instancji skoro mimo braku wniosku oskarżonego o doprowadzenie go na rozprawę spowodował doprowadzenie M. B. na pierwszą rozprawę, a to 6 grudnia 2017 (k.181).

Na zakończenie tejże rozprawy oskarżony wniósł o niedoprowadzanie go na kolejny termin rozprawy (k.184).

Do tejże woli M. B. zastosował się Sąd Rejonowy, a co wynika wprost z protokołu kolejnej rozprawy (k.197).

Oskarżony uczestniczył jednak już w kolejnej rozprawie (k.211), a to 19 marca 2018 i tego dnia nie składał kolejnego wniosku o nieodprowadzanie go na następną rozprawę.

Mimo tego nie zarządzono doprowadzenia M. B. na kolejną (jednocześnie ostatnią) rozprawę, a to 28 marca 2018 roku stwierdzając, że zaniechano tego (k.215).

Decyzja ta była oczywiście błędna, bowiem o ile wystarczający jest jednorazowy wniosek oskarżonego o doprowadzenie go na rozprawę (co jest jednoznaczne z wyrażeniem woli do uczestnictwa na wszystkich jej terminach), o tyle

stwierdzenie przez oskarżonego , że nie chce uczestniczyć w jednym terminie rozprawy nie jest tożsame z wyrażeniem analogicznej woli także co do innych terminów owej rozprawy.

Tym samym skoro (jak już zauważono wcześniej) M. B. wyraził wolę nieuczestniczenia wyłącznie w jednej (kolejnej) rozprawie, to obowiązkiem sądu było zarządzenie doprowadzenia go na wszystkie dalsze terminy rozpraw.

Skoro tego nie uczyniono 28.03.2018 r., to w konsekwencji pozbawiono M. B. prawa do obrony, co musiało skutkować uchynieniem wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy poza respektowaniem przez Sąd I instancji zasady wyrażonej w art. 353 § 3 kpk Sąd Rejonowy winien ponownie przeanalizować materiał dowodowy , uzupełnić go (o ile będzie to oczywiście możliwe) o bezpośrednie przesłuchanie świadka P. K., a następnie zastanowić się nad nader niejasną jego rolą, a zwłaszcza A. O. w popełnionym na szkodę J. Z. przestępstwie. Jak się bowiem wydaje obaj wskazani wyżej mężczyźni nie ograniczyli się do towarzyszenia M. B., lecz aktywnie oskarżonemu pomagali.

Z uwagi na powyższe – zdecydowano jak w wyroku.